

самъ Аспарухъ пожелалъ да ги придружи. Съ него дошли и много боляри. Всички се качили на коне и потеглили къмъ широкото поле. По едно време групата стигнала дълбокъ ровъ, отъ едната страна на който имало плетъ отъ тръни. Византийцитѣ гледали и се чудѣли на тия слаби укрепления. Единъ отъ тѣхъ не се стърпѣлъ и казалъ на Аспаруха: „Та нима вашата столица нѣма каменна стена?“ — „Когато ни потрѣбва, азъ ще си построя крепостъ въ три дена“ — отговорилъ Аспарухъ. — „Това е невъзможно — отвърнали пратеницитѣ — да съберешъ всички майстори и всички коля отъ твоето царство, пакъ не ще успѣешъ да изградишъ стената за три дена“. — „За мене всичко е възможно“. — „Ще повѣрваме само като видимъ стената“ — съ насмѣшка отговорили пратеницитѣ.

Смръквало се вече и гоститѣ се върнали въ своитѣ покои. Тогава Аспарухъ пратилъ бързи глашатаи да известятъ, че ханътъ свиква българитѣ на оржие. Всички повикани знаели, че никой не застрашава границитѣ и се чудѣли много на ханската заповѣдъ, но още на другата нощъ пристигнали предъ двореца. Аспарухъ направилъ прегледъ на войницитѣ и ги наредилъ така, че тѣхнитѣ редици образували голѣмъ четирижгълникъ, въ срѣдата на който се издигали дворцитѣ. Когато всичко било готово, той поканилъ пратеницитѣ да излѣзатъ навънъ и да видятъ крепостта, която той издигналъ само за една нощъ. И наистина, войнишкитѣ редици отдалечъ изглеждали като стени. Пратеницитѣ излѣзли и не могли да хванатъ вѣра на очитѣ си: отвсѣкжде дворцитѣ били заобиколени съ стени, които вчера не се виждали. Едва когато се приближили, тѣ разбрали, че тѣзи стени сж отъ живи войници. „Ето моята най-